

Als we de ochtend na aankomst in Suriname wakker worden en om ons heen kijken, is er voor het eerst in jaren, geen berg te zien. Het landschap aan de [Suriname rivier](#) is bijna Nederlands, op de temperatuur en exotische flora en fauna na. De Zeezwaluw ligt te schommelen aan het eind van de [Sailing Club Suriname](#)

(SCS) tussen 2 palen in een bruine snelstromende rivier. Op de tegenover liggende oever is alleen dichte groene begroeiing te zien waar een vreemd brommend en in niveau fluctuerend geluid klinkt. We kunnen het (nog) niet thuis brengen, maar dat komt vast nog wel. Eerst maar eens relaxt in de kuip ontbijten met het verse bruinbrood (van de Nederlandse bakker) dat P en JW gisteren meebrachten.

De eerste dag

Omdat het zaterdag is hoeven we vandaag niet in te klaren, dat kan maandag pas. De Surinaamse beambten werken niet in het weekend (net als in Nederland). Gisteren bij het passeren van de aanloopton hebben we ons netjes per marifoon bij de Maritime Authorities Suriname (MAS) gemeld en doorgegeven dat we bij de SCS zouden afmeren. Dat was voor hen voldoende. Vandaag en zondag hebben we dus tijd om de Zeezwaluw op te ruimen en alles weer te reorganiseren in de "haven-mode".

Het gebroken RVS-lummelbeslag wordt gedemonteerd en vervangen door het enigszins uitgelubberde oude exemplaar. Daarna kunnen we het grootzeil weer netjes op de giek opdoeken, huik er over en midscheeps vastzetten. Alle sjarlijnen die onderweg voor de immobilisatie van de giek zorgden, hangen we langs de zeerailing zodat een regenbuitje ze zout-vrij spoelt. De kuip krijgt eveneens een zoetwaterspoelbeurtje voor de dikke zitkussens naar buiten gaan. Nog even de kleine "onderweg" bimini vervangen door de grote en de kuip is weer gereed voor bewoning. In de kajuit worden de kratten onder de tafel weggehaald en verhuizen naar de voorhut, de bank gaat weer in de "normaal-stand" en de antislipmatjes verdwijnen uit de kombuis. Ons drijvend huisje is weer gezellig en leefbaar na een ochtendje hard werken.

Net als we aan een bakje koffie toe zijn, komen P en JW langs en kunnen we beginnen met het verladen van de 10 ltr olijfolie en de 162 blikken zeevruchten die we voor ze verscheept hebben. We spreken af dat wij op maandag om 8.30 uur langs de kant van de weg staan om ge4en met hun auto naar Paramaribo te gaan om officieel in te klaren. Na het opruimen zijn we moe en de verdere dag gaan we heerlijk uitrusten en nix doen.

Eerste voetstappen in Suriname

Op maandagochtend zijn we uitgerust en gereed om het inklaringsritueel aan te gaan. 3 ambtelijke instanties op 3 verschillende locaties in [Paramaribo](#) moeten worden bezocht, het lijkt bijna op werken!

Van de M.A.S. naar de verblijfsvergunningeninstantie waarna de Militaire Politie controleert of alle verzamelde gegevens en visa correct zijn. Dan pas wordt er in ons paspoort een datumstempel¹ met handtekening gezet en mogen we 3 maanden blijven. In het buitenland, wat Suriname toch voor ons is, je eigen taal spreken tegen overheidsambtenaren, voelt weliswaar vreemd, maar toch wel erg gemakkelijk. We moeten echter erg opletten om niet automatisch weer naar het Engels over te schakelen zoals we gewend zijn.

Na het verplichte inklaringsritueel gaan we aan "[De Waterkant](#)" een broodje vis eten. De Waterkant is een boulevard in het centrum van Paramaribo aan de Surinamerivier. Aan de landkant van de drukke boulevard staan er statige houten gebouwen in de koloniale stijl opgetrokken en aan de waterkant vinden we ontelbare gezellige eet- en drinktentjes. In de wind en uit de zon is het er heerlijk toeven.

Na een uurtje uitwaaien is er geen tijd meer om langs de Tele-Sur winkel te gaan om een Surinaams SIM-kaartje voor de telefoon te kopen en gaan we huiswaarts. De SIM-kaart wordt ons eerste project als we met de bus naar de stad gaan. Na een gevulde dag "grote stad" zijn we blij weer "thuis op de boot" te zijn om uit te rusten. We merken dat 22,5 dag op zee en de temperatuur van 30+ met hoge vochtigheid, afmattend zijn. We moeten duidelijk nog wennen aan het klimaat van Suriname.

Verkenning rondom Ornamibo

Omdat de SCS eigenlijk in de middle of nowhere ligt, graven we onze fietsjes op. Na 6 jaar ingepakt en

ongebruikt, hebben ze een flinke reanimatie nodig voor we naar Domburg kunnen fietsen. Gelukkig lukt dat en

uiteeraard weten we nog hoe we op een vlak oppervlak moeten fietsen. De 5km naar Domburg slaagt dan ook prima. In Domburg kunnen we ook geen Surinaams SIM-kaartje voor de telefoon kopen. Daarvoor moeten we toch in Paramaribo zijn. Gelukkig er is wel een internetcafé om onze email te lezen en onze aankomst in Suriname te melden. In een supermarkt (bijna alle supermarkteigenaren blijken van Chinese herkomst) halen we wat boodschapjes vóór de terugtocht wordt ondernomen.

Even uit de school klappend, na 6 jaar niet op een fietszadel te hebben gezeten, zijn de laatste af te leggen kilometers een moeizame en pijnlijke onderneming waarbij we heel vaak afstappen om even van de omgeving te genieten. We moeten duidelijk vaker een stukje fietsen om onze billen weer in conditie te brengen. Voor we dit goede voornemen kunnen uitvoeren, wordt het in de kiem gesmoord. Beiden worden we een week na elkaar geveld door het Zika-virus. Helaas heeft het niet geholpen dat we elke avond voor het donker wordt,

trouw het muskietennet over de hele kuip spannen. Geen kiertje blijft open om die vervelende rakkers geen kans te geven ons als diner te gebruiken.

Voor we ziek werden zijn we nog 2 keer met de Staatsbus naar Paramaribo geweest. De eerste keer om eindelijk een telefoon SIM-kaartje bij TeleSur te kunnen scoren. We zijn nu weer bereikbaar en hebben internet toegang.

Daarnaast bezochten we een supermarkt die veel Nederlandse producten in het assortiment heeft. Uitgelaten als kinderen in een snoepwinkel, vullen wij onze boodschappenkar met echte Nederlandse heerlijkheden die we jaren niet meer geproefd hebben.

O.a. Komijnkaas, grove boerenleverworst, pekelflees, sandwichspread, snijworst, ontbijtkoek, speculaasjes, pinda koeken en nog veeeeeeeeeeeeel meer! Omdat we slechts gewapend zijn met rugzakjes, is het moeilijk kiezen wat we inkopen. Het mag niet te zwaar zijn, maar we weten nu waar we de volgende keer moeten zijn. Op de terugweg naar de bushalte, scoren we bij de Nederlandse bakker nog even een boerenbruin en een zakje krentenbollen.

Het 2de bezoek aan de grote stad was gericht op de overdekte markt en Fort Zeelandia, zoals jullie al in het [Zeezwaluw Suffertje nr. 3](#) gelezen hebben.

Een voorbeeld hoe vriendelijk en oplettend een Surinaamse inwoner is. Als we in Paramaribo bij de kassa in een ijzerwarenwinkel staan om te betalen vraagt een klant ons: "Heb ik u vanmorgen niet bij de bushalte in Ornamibo gezien?" En ja dat klopte dus als een bus! Ongelooflijk in zo'n groot land.

Zika virus en verkassen

Het Zika virus wordt overgebracht door de [muskiten](#) en is begin 2016 een very hot nieuws-item in de Zuid Amerikaanse landen. Intussen verspreidt het virus zich ook al over de Caribische Eilanden. Het Zika virus komt voornamelijk in de tropen voor waardoor wij er, komend vanuit Europa, niet van op de hoogte waren. Op het moment dat we over ons hele lijf uitslag hebben van "rode vlekjes", vragen we ons af wat dat is. P en JW blijken het ook te hebben gehad maar weten niet wat het is. Als we toevallig de "uitslag van rode vlekjes" benoemen aan een Amerikaanse zeilkennis die in Las Palmas verblijft, gaat bij haar een belletje rinkelen. Ze adviseert ons om "Zika-virus" te Googelen, wat we snel doen. Nu blijkt dat we alle symptomen (uitslag, hoofdpijn, rode, pijnlijke ogen en extreme vermoeidheid) van het Zika-virus hebben. Het virus heeft een incubatietijd van ongeveer 1 week. Wij zijn kennelijk direct na aankomst in Suriname besmet geraakt. Het blijkt ook dat de muskiten in zoetwaterplasjes zich thuis voelen en vooral overdag steken. Bij SCS zijn er veel van deze plasjes. Omdat we niet fit zijn, blijven we zoveel mogelijk aan boord en doen het rustig aan.

Daarbij blijkt dat de SCS en de omgeving van Ornamibo toch niet zo geschikt is voor doorgewinterde live-aboard zeilers zoals wij. Zeker niet als je ziek bent. Er zijn geen faciliteiten bij de SCS, zoals drinkwater, toiletten/douches of vuilnisafvoer terwijl de supermarkt op 5km afstand is. Geen mede live-aboards of andere zeilers want het is een typische thuishaven voor Surinamers. We zien er niemand en zo te zien bekommeren de booteigenaren zich zelden om hun boot. Totaal geen passantenhaven dus en een beetje al te primitief voor ons. Als we ons weer een klein beetje beter voelen besluiten we op 3 maart (na 3 dagen stortregens) om de SCS in Ornamibo, te verlaten. Voor een paar euro/dag meer verhuizen we naar een mooringboei bij River Breeze te Domburg.

Marina River Breeze Domburg

We hebben met Gaby, de manager in [River Breeze Harbour resort Domburg](#) gebeld en gevraagd of we assistentie bij het afmeren aan de boei kunnen krijgen. Normaal geen probleem bij ons, maar in 3kn stroom is een extra handje altijd fijn. Gaby ligt met de dinghy al klaar als we rond hoogwater aankomen en vastmaken gaat gesmeerd. We maken even een praatje en horen gelijk dat we die middag of de volgende dag pas naar het kantoor hoeven te komen. Geen haast dus.

Als we de volgende dag ons rubbertje opgeblazen en te water gelaten hebben tuffen we naar de dinghysteiger vlak voor River Breeze. Op een gezellige en gemoedelijke wijze zijn de administratieve zaken snel geregeld. Gaby vertelt ons het een en ander over de mogelijkheden van service die ze verlenen. (waaronder Wi-Fi) geweldig! Of het nu aan Riens zijn grijze haren ligt of niet, maar we krijgen een ringbandje mee waar alle besproken onderwerpen nog eens keurig in vermeld worden. In de ringband vinden

we ook folders voor tripjes, autoverhuurbedrijf, hoe en waar je de propaangasfles kunt laten vullen etc. Kortom antwoorden op al onze vragen. Wat een grandioze ontvangst. Al snel blijkt dat op vrijdagavond de bar van River Breeze een gezellig trefpunt is van een aantal Nederlanders, die in deze omgeving wonen, een bedrijf hebben of hun boot aan een boei hebben liggen. Niet dat we van die kroegtijgers zijn, maar de genoeglijke vrijdagse borrel wordt al snel een vast punt in onze agenda.

We kunnen de watermaker niet gebruiken in het bruine water van de Surinamerivier. Te veel sediment wat erg schadelijk is voor de watermaker. Ons provisorisch regenopvangsysteem via de bimini blijkt een natte en moeizame aangelegenheid. Daarom gaan we één van de eerste dagen in Domburg onze watertanks opvullen met behulp van jerrycans. Om ze helemaal vol te krijgen, moeten we wel een aantal keer heen en weer varen naar de kraan op de dinghysteiger. Maar dat is niet erg want de Zeezwaluw ligt 100m uit de steiger.

Aantrekkingskracht van het Domburg pleintje

Het huidige stadje/dorpje is moeilijk te beschrijven. Het is pas ontstaan na de afschaffing van de slavernij. Na de vrijlating van de slaven groeide rondom het oude plantage huis Domburg, een nieuw [Domburg](#). Op de oude foto's herken je gemakkelijk de oude bomen van het huidige Pleintje als de toegangsweg vanaf de Surinamerivier naar het plantage huis. In "[Op Voettocht rondom Domburg](#)" meer info.

"Het Pleintje" heeft in het weekend, vooral op zondag een grote aantrekkingskracht door de Javaanse Markt.

In de vele verspreid staande gebouwtjes worden allerhande Javaanse heerlijkheden aan de balie verkocht. Surinamers van diverse culturen komen op zondag naar Domburg om heerlijk te lunchen en te kletsen. Voor de kinderen zijn er schommels, een glijbaan en een wip om zich te vermaken.

Nadat je je eten bij een kraampje hebt uitgezocht, neem je het mee naar één van de beschaduwde picknick plaatsen omdat in de gebouwtjes geen gelegenheid is om te zitten en/of te eten. Gelukkig is er altijd plaats op de picknickplaats, hoe druk het ook is. Iedereen schuift op zodat er altijd nog wel één man extra bij kan.

Uiteraard gaan wij ook op een mooie zondag genieten van deze heerlijke gerechten. Nadat we onze bami en toebehoren hebben gekocht, gaan we op één van de bankjes zitten. Al snel komen er Surinaamse mensen naast ons zitten die vriendelijk gedag zeggen en vragen wat we voor de lunch hebben uitgezocht. Tussen de happen door krijgen we uitleg over wat we uitgezocht hebben. Dat het erg heet is door de kruiden hadden we toen al ontdekt! Er volgt een leuk gesprek over, waar we vandaan komen enz. Zij vertellen dat ze net in hun huis getrokken zijn maar dat de meubels nog onderweg zijn uit Nederland. Het blijkt dat het paar vele jaren in Nederland woonde, maar eenmaal gepensioneerd toch naar Suriname terug verhuisd is.

Door de week kopen wij verse groente en fruit op het pleintje bij één van de 4 dames in de kraampjes die er staan. Er liggen veel groente en fruitsoorten die we niet kennen en vragen wat het is. Bij ons favoriete kraampje vertelt de dame dat het "stapeltje" grote bladeren een soort spinazie is. Je moet de stelen eraf snijden en pellen als bleekselderij, daarna klein snijden. De bladeren "smelt" je 5 minuten in kokend water voor de gesneden stelen erbij gaan. Erg lekker met aardappeltjes zegt ze. Er wordt nix op gewicht verkocht maar je vraagt wat een "stapeltje" kost, waarna je zelf mag uitkiezen welk stapeltje je wilt hebben.

Omdat we regelmatig komen weet ze precies wat we lekker vinden en geeft ons dan ook hele mooie "stapeltjes". Als we op het eind van ons Surinaams verblijf hele groene bananen kopen vraagt ze of we gaan vertrekken. Ja, het wordt voor ons tijd om verder te gaan en dat vindt ze erg jammer. Ze geeft ons als afscheidscadeautje wat "lemmetjes" (limoentjes) en een grapefruit mee voor onderweg. Geweldig is het om te ervaren hoe aardig en vrijgevig de mensen hier zijn.

Omdat we regelmatig komen weet ze precies wat we lekker vinden en geeft ons dan ook hele mooie "stapeltjes". Als we op het eind van ons Surinaams verblijf hele groene bananen kopen vraagt ze of we gaan vertrekken. Ja, het wordt voor ons tijd om verder te gaan en dat vindt ze erg jammer. Ze geeft ons als afscheidscadeautje wat "lemmetjes" (limoentjes) en een grapefruit mee voor onderweg. Geweldig is het om te ervaren hoe aardig en vrijgevig de mensen hier zijn.

Links rijdend naar de grote stad

Na een weekje aan de mooring in Domburg, is het alweer tijd om naar de vreemdelingenpolitie te gaan voor onze verplichte maandelijkse stempel. We huren een autootje (€12,50/dag) om naar Paramaribo te reizen. Wel even wennen in het linksrijdende verkeer maar Riens pikt het snel op en we komen veilig aan. Allereerst naar de gasfabriek om de gasfles te laten vullen. Dan naar de Vreemdelingenpolitie voor een stempeltje om daarna op ons gemak naar de supermarkt, bakker, slager, watersportzaak en ijzerwaren winkels te gaan.

Via Google maps op ons slimme telefoontje, is het vinden van de juiste adressen in een vreemde stad nu een eitje geworden!

Bij de watersportzaak blijkt dat we echt niets van onze gading kunnen kopen. We kunnen de noodzakelijke reparaties na de oversteek niet eens uitvoeren. Er is zelfs geen lijntje beschikbaar. Dat wordt dus: "Tom Poes verzin een list" (maar welke list????). De rest van onze inkopen gaat perfect en zelfs de gasfles staat klaar als we aankomen. Een vulling van 10kg propaan is slechts €11,-. Als we de benzinetank vullen voor we de auto weer inleveren blijkt dat de benzine hier ook bijna nix kost. Dat wordt dus regelmatig een autootje huren om te toeren en boodschappen te doen.

Uitzoeken wat we allemaal gaan zien

Via een studie van de folders en boekjes hebben we voor 4 dagen onze bezienswaardigheden uitgezocht. Je kunt nl Indianen- en bosnegerdorpjes diep in de binnenlanden bezoeken om te zien hoe deze mensen leven. Beiden voelen we daar niets voor, te veel toeristje spelen in andermans natuurlijke woonomgeving. Als we door bewoners uitgenodigd zouden worden, zou het voor ons geen enkel probleem zijn. Maar alleen "een dagje rondkijken" willen we niet. Zelf zouden we ook niet blij zijn als mensen zomaar op onze boot zouden stappen om te zien hoe wij leven. Dat soort tripjes vallen dus af voor ons.

Voor bezoekjes aan het binnenland van Suriname waar de wegen wat minder goed zijn, huren we een erg luxe 4WD voor slechts €18,-/dag. Wat is luxe? De waterflesjes kunnen in speciale vakjes liggen die dan gekoeld worden door de airco, ongelooflijk decadent maar wel fijn.

Dagje het binnenland in

Als eerste willen we naar de [Brokopondodam](#). Deze stuwdam is gebouwd voor de waterkrachtcentrale. Deze centrale is gebouwd in het kader van de Brokopondo-overeenkomst van 1955. Alcoa kreeg voor 75 jaar een mijnvergunning voor bauxiet en als tegenprestatie moesten ze bauxiet verwerkingsfabrieken en de elektriciteitscentrale bouwen. Suriname krijgt daarvan de elektriciteit tegen kostprijs geleverd.

Sinds een jaar is de bauxietwinning gestopt, nauwelijks meer rendabel door de lage marktprijzen waardoor de bauxiet verwerkende fabrieken stilliggen. Op onze rit naar de Brokopondodam rijden we langs de trieste restanten van deze eens zo winstgevende onderneming.

De dam is zelfs nog indrukwekkender dan we gedacht hadden. Breed en hoog torent hij boven de waterkrachtcentrale uit. We mogen niet op de dam zelf komen maar langs de zijkant loopt een weg die een goed overzicht geeft van de dam en het stuwmeer daarachter. In het stuwmeer zien we nog de dode restanten van bomen uit de periode vóór het meer ontstond. Om het stuwmeer te creëren voor de elektriciteit opwekking, kwamen veel dorpen onderwater te liggen. De inwoners uit die dorpen werden "herplaatst" waar ze uiteraard niet erg van gecharmeerd waren.

Langs het huidige meer ligt nu een dorp waar de herplaatste bewoners hun nieuwe thuis hebben.

Rijdend door deze verzameling armoedige hutjes zien we geen industrie en slechts 1 supermarktje aan de doorgaande slechte zandweg vol enorme kuilen. We keren om omdat zelfs onze 4WD te erg stuitert. Het lijkt ons geen pretje om hier te moeten wonen.

Na de Brokopondodam rijden we eerst een stukje noordwaarts voor we westwaarts richting Brownsweg rijden. In dit bergachtige gebied wordt tegenwoordig goud gedolven door meest (illegale) Brazilianen, Wij willen een 13km lange

bergweg op waar je bij een uitzichtpunt een schitterend overzicht over het stuwmeer hebt. Ook kunnen we daar een wandeling naar watervallen maken. Echter als we door het stadje Brownsweg rijden breekt de hemel open en daalt er een zondvloed neer. We stoppen zelfs even langs de kant van de weg tot het ergste voorbij is. Als we bij de bergweg aankomen, zien we dat ons plannetje niet door gaat. Het is door de regenbui veranderd in een blubberige zandweg cq rivier. Jammer maar helaas, dit gaan we geen 13km bergopwaarts volgen om ook weer dezelfde weg terug te moeten.

In het dorp Brownsweg wonen voornamelijk bosnegers, de afstammelingen van weggelopen slaven. Wat we zien is dat het een kleurige en vrolijke omgeving is met wat mooie grote huizen en veel tegen elkaar aanleunende hutjes. Via een andere route dan de heenweg, rijden we terug naar Domburg

Historie & Cultuur

We hebben Fort Zeelandia ([Zie Op voettocht in Paramaribo](#)) bezocht en willen nog Fort Nieuw-Amsterdam bezoeken. Dit Fort ligt tegenover Fort Zeelandia op de driesprong van de Suriname-en Commewijnerivier. De wegbewijzering is wat summier waardoor het even zoeken is voor we de ingang van Fort Nieuw-Amsterdam, nu een openlucht museum hebben gevonden. De kenmerkende vorm met 5 bastions uit het in 1740 gebouwde Fort, herkennen we nauwelijks. Omdat het nu een museum is wordt aan de hand van tekst en foto's duidelijk waarvoor het Fort door de eeuwen heen gebruikt is.

Op het grote binnenplein, wat goed herkenbaar is, staan gebouwen zoals het gouverneurshuis, een winkel, Kruithuis en de gevangenis. De gevangenis is tijdens de slavenperiode gebruikt voor het bijebrengen van de slaven uit de aanvoerende schepen voor ze naar de slavenmarkt in Paramaribo werden gebracht. Dit is een stuk Nederlandse geschiedenis waar we niet trots op hoeven te zijn. Wandelend door het prachtige parkachtige landschap, krijgen we toch redelijk inzicht in de historie van dit Fort. In het park zien we diverse soorten fruitbomen (mango en broodvrucht) en onbekende vogels stappen rond in de vijver bij het 2de Kruithuis.

Eigenlijk is het jammer maar wel logisch dat er weinig van de houten gebouwen over is na ruim 300 jaar, maar we hebben een welbestede en leerzame ochtend gehad.

In de middag brengen we een bezoek aan Paramaribo Zoo. De dierentuin ligt aan de rand van de stad en is van oorsprong opgezet voor kinderen. Het doel was om de kinderen op een eenvoudige wijze kennis te laten maken met vreemde diersoorten.

De hele Zoo is kindvriendelijk en veilig opgezet maar de dieren zijn goed te zien. Er zijn kleine kleurige huisjes voor de 4-voeters, een mooie klim en klauterbaan voor de apen terwijl de roofdieren achter gazen hekken zitten. De vogels o.a. papegaaien, uilen en gieren vliegen rond in grote volières. In het midden van het park zijn ruime overdekte ruimtes om de meegebrachte lunch in alle rust te nuttigen.

Later wandelen we nog even van de [Palmentuin](#) naar het centrum van Paramaribo voor wat boodschapjes.

Boerengemeenschap

Ooit zijn er vanuit de provincie Groningen boerenfamilies naar Suriname gelokt/geëmigreerd naar het district Saramacca ten westen van Paramaribo. Ze kregen moerasgrond toegewezen wat drooggelegd moest worden voordat landbouw mogelijk was. Dit district zou nu veel op het Noord-Nederlandse landschap lijken met veeteelt en landbouwgronden doorklieft met slootjes en riviertjes.

De 3de autodag maken we daar een mooie rondrit waarbij een bezoekje aan het plaatsje Groningen aan de Saramacca rivier uiteraard niet ontbreekt. Het is een ruim open landschap met boerenhuizen bewoond door

de afstammelingen (Boeroes) van Groningse boeren. We ruiken weer mest, zien koeien en schapen grazen en de velden staan vol met gewassen. Sommige gewassen kennen we maar velen zijn specifieke

Surinaamse gewassen waar we de naam niet eens van weten. Na de brug over de rivier bij het plaatsje Uitkijk rijden we via de dorpjes Lelydorp en Onverwacht weer terug naar Domburg, na een heerlijk dag in een schitterende landelijke omgeving.

Boodschappen & reparatie

De laatste autodag gaat snel voorbij met boodschappen doen. De buitenboordmotor moet worden nagekeken en gelukkig zit er een Yamaha dealer in Paramaribo die om 8 uur in de morgen ons BB-motortje inneemt en om 16 uur nagekeken en gerepareerd weer aan ons meegeeft.

(zou normaal onder de garantie vallen maar Suriname valt kennelijk niet onder wereldwijd. Als we de rekening van omgerekend €45 krijgen voor de 20-uren beurt en de reparatie van een olielek besluiten we niet te veel energie in het garantie onderwerp te steken).

Gelukkig wordt alles in 1 dag geregeld want zonder motortje op je bijboot kom je

niet zover op de snelstromende Surinamerivier. Om 7 uur 's avonds leveren we de auto weer in bij Ritchie onze verhuurder. Op Ritchies vraag of we tevreden waren met de 4WD klinkt een eenstemmig "ja zeker".

Soorten korjalen op de Suriname rivier van toeristen vervoer, transport van landbouwproducten tot visserij

Rivier plezier

Zittend in de kuip kijken we dagelijks naar de korjalen die heen en weer varen tussen Domburg en Laarwijk aan de overzijde van de rivier.

De korjaal is een lange als het ware uitgeholde boomstam met een BB-motor die snel over de rivier vaart. Voor grotere groepen (toeristen) zijn er korjalen met een dakje tegen de zon en regen. In de ochtend en avond gaan schoolkinderen in uniform van de ene kant van de rivier naar de andere om in Domburg of Paramaribo naar school te gaan. Een schoolkorjaal dus, niet geel maar Groen-rood! Ook groepen toeristen maken er veelvuldig gebruik van.

In de avonduren is er elke dag een korjaal met 4 mannen aan het vissen. Ze vieren een heel lang net uit terwijl de stuurman in een rondje vaart. Terug bij af wordt het (zware) net met 4 man binnengehaald. Het is nat en zwaar werk want ook al regent het bakstenen, ze blijven vissen. Zelf als het donker is gaan ze door.

Op vrijdag en zaterdag komen er 5-6 jetski's vanuit Paramaribo aan spetteren en draaien rondjes voor River Breeze en het Pleintje van Domburg. De jongemannen vertonen hun kunsten met knetterhard rondjes varen, hoge golven maken en gillen van plezier. Als de toeschouwers op de kant hun waardering laten blijken is het hek helemaal van de dam. Tot de zon ondergaat blijven ze dan bezig met hun kunstenmakerij, tot grote ergernis van de zeilboten aan de moorings (wij dus) want die stuiteren mee dat het een lieve lust is.

Hoe we Suriname hebben ervaren

Het land [Suriname](#) is immens groot en toch wonen er maar 750.000 mensen, voornamelijk in Paramaribo en het noorden van het land. De inwoners zijn enorm vriendelijk en als blanke (Bakra) wordt je niet gediscrimineerd. Trouwens, we kunnen er een voorbeeld aan nemen want Creolen, bosnegers, Javanen, Hindoestanen, Chinezen, Brazilianen, Nederlanders, Joden, Moslims en mengelingen van alle rassen wonen vredig naast elkaar. Kerk, moskee, synagoge en tempel staan vaak vlak bij elkaar en soms naast elkaar in dezelfde straat.

We hebben ons heel erg welkom en thuis gevoeld in Suriname en waren ook nog niet vertrokken als het regenseizoen niet voortijdig was aangebroken. Maar op een boot wonen tijdens het regenseizoen (elke dag of dagen achtereen) stortregens maakt dat het leven aanboord erg armoedig wordt. Het is meer dan 30 graden en de was wordt niet droog, de luiken kunnen niet open en uitstapjes maken wordt een natte aangelegenheid. Kortom Suriname is een schitterend land, met lieve, vriendelijke en behulpzame inwoners.

O ja, het speciale geluid wat we elke ochtend en avond horen, zijn brulapen die "met elkaar praten" en hun territorium bewaken. De foto (met dank aan het internet) is van een Rode Brulaap die we wel hoorden maar nooit zagen.

Vertrek Suriname

Hoe jammer we het ook vinden om Suriname te verlaten, toch glijden op 24 maart de lijnen uit de ankerboei bij Domburg. Vanmorgen is het toevallig droog en het zonnetje schijnt al heerlijk als we met hoogwater om 8 uur, samen met de schaduw van onze eigen Zeezwaluw de Suriname rivier afzakken. Met gemiddeld 4-5kn stroom mee, is langzaam varen er niet bij. Even opletten dus!

Varend onder de hoge brug bij Paramaribo is bijzonder, zeker omdat het ook het smalste stukje van de rivier is. Daarna laten we de meeste bebouwing achter ons. Aan bakboord zien we Fort Zeelandia de wacht houden en even later schuift Fort Nieuw-Amsterdam aan stuurboord voorbij. Nog even het nauwe en

ondiepe kanaaltje door stuiteren (wind tegen stroming) en we zijn weer op zee. Blauwe luchten en kraakhelder water, Grenada here we come!

Riens & Ineke Elswijk

Riens en Ineke Elswijk

ⁱ Na het verblijf van 1 maand moet de Vreemdelingenpolitie een nieuw stempel voor een vervolg verblijf van 1 maand in het paspoort zetten. Dan blijkt dat de Militaire politie ons bij binnenkomst het verkeerde stempel, het binnenkomst per vliegtuig, heeft gegeven. Nu moeten we eerst weer naar de Militaire politie om deze fout te corrigeren en daarna terug naar de Vreemdelingen politie om het juiste vervolg stempel in ons paspoort te krijgen.